

7 Ιουνίου 2015

Γνώση Ζωής

/ [Γενικά](#)

**«Περάσαμε τη ζωή μας
μαζεύοντας πληροφορίες.
Στο τέλος
χάσαμε τη γνώση τ' ουρανού»**

Νίκος Αρβανίτης

Στην εποχή της πληροφορικής οι γνώσεις πια γίνονται προνόμιο όχι των λίγων. Τα πανεπιστήμια και οι σχολές δεν είναι τα μόνα από τα οποία μαθαίνει κανείς. Γνώσεις ποικίλες, πολλές, συνεχώς τροποποιούμενες, αυξανόμενες. Γνώσεις όμως που μπορεί και να παραπλανούν, να λαθεύουν, να ταλαιπωρούν. Γνώσεις, γνώσεις, γνώσεις. Και τι μ' αυτό; Τελικά; Πόσο βοηθούν ουσιαστικά τον άνθρωπο; Πόσο του αποκαλύπτουν τον εαυτό του, τον τρόπο σχέσης με τους γύρω του, τον τρόπο σχέσης με το Θεό;

Στη ζωή και στα συγγράμματα των Πατέρων της Εκκλησίας, βλέπουμε ότι τα λόγια και η διδασκαλία τους ήταν αποτέλεσμα βιώματος. Γι' αυτό και όχι μόνο δεν αμφισβητούνταν αλλά μιλούσαν στις καρδιές των ανθρώπων. Γιατί «η έμπρακτη μαρτυρία είναι αναμφισβήτητη», κατά την Φιλοκαλία (Τόμ. Δ')

Επίσης, η αναφορά τους σε θέματα που ενδιαφέρουν το συγκεκριμένο άνθρωπο που τους συναντούσε ήταν το άλλο σημαντικό χαρακτηριστικό. Αναφέρεται στο Γεροντικό το εξής: «Ένας αδελφός ζήτησε να πάει στον αββά Ποιμένα για να τον δει και συζητήσει μαζί του, γιατί άκουσε γι' αυτόν ότι είχε μεγάλη αρετή. Τον δέχθηκε, λοιπόν, ο Γέροντας με χαρά και, αφού χαιρετίστηκαν, κάθισαν. Κι άρχισε ο ξένος να μιλά με χωρία της Γραφής «περί πνευματικών και ουρανίων». Τότε, ο αββάς Ποιμήν έστρεψε το πρόσωπό του και δεν απάντησε. Εκείνος δε, όταν είδε ότι δεν μιλά μαζί του, βγήκε λυπημένος και λέγει στον αδελφό που τον έφερε. «Μάταια έκανα όλο αυτό το ταξίδι. Διότι ήλθα προς το γέροντα και αυτός δεν θέλει ούτε να συνομιλήσει μαζί μου». Πηγαίνει τότε ο αδελφός προς τον αββά Ποιμένα και του λέει: «Αββά, για σένα ήλθε ο μεγάλος αυτός άνθρωπος, που έχει τόση φήμη στη χώρα του. Γιατί δεν μίλησες μαζί του;» Του λέει ο γέροντας: «Αυτός ανήκει στα άνω και συζητεί για επουράνια, εγώ δε ανήκω στα κάτω και συζητώ για επίγεια. Αν μου ανέφερε για πάθη ψυχής, εγώ θα του αποκρινόμουν, αφού μου ανέφερε για θεωρητικά, εγώ αυτά δεν τα γνωρίζω.»

Βγαίνοντας ο αδελφός είπε σ' εκείνον: «Ο γέροντας δε συζητεί εύκολα σε αγιογραφικά θέματα, αλλ' αν κανείς τον ρωτά για πάθη ψυχής, του αποκρίνεται.» Εκείνος δε εντυπωσιασμένος πήγε προς το γέροντα και του λέγει: «Τι να κάνω, αββά, που με κυριεύουν τα πάθη της ψυχής;» Και τον εκοίταξε με χαρά ο γέροντας και είπε: «Καλώς ώρισες, λοιπόν, και τώρα άνοιξε το στόμα σου και θα το γεμίσω αγαθά.» Εκείνος δε ωφελημένος πολύ έλεγε: «Πραγματικά αυτή είναι η αληθινή οδός.» Κι επέστρεψε στη χώρα του ευχαριστώντας το Θεό που καταξιώθηκε να συναντήσει τέτοιο άγιο».

Το να μιλούμε για «πνευματικά και επουράνια», όταν τα απλά της

καθημερινότητας δεν τα λαμβάνουμε υπόψιν, όταν οι διαπροσωπικές μας σχέσεις είναι χάλια κι όταν τα πάθη μάς κυριεύουν, σημαίνει ότι παρακάμπτουμε τη ζωή.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης έλεγε: «αν δεν μπορούμε να είμαστε άνθρωποι πνευματικοί, ας είμαστε ευγενείς». Έτσι αρχίζει κανείς, από αυτά που μπορεί να κατανοήσει και να ζήσει. Προχωρά από γνώση σε γνώση και καταλαβαίνει πως στα μικρά κρύβεται η γνώση του ουρανού. Γιατί ο ουρανός είναι η ζωή της καλοσύνης, της ταπείνωσης, της αναζήτησης του εαυτού μας, μέσα στον οποίο, ως βαπτισμένοι που είμαστε, βρίσκεται η Βασιλεία του Θεού.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com